

Programa

- Antonín Dvořák**
(1841-1904) *En to popular, op 73*
«Dobru noc» («Bona nit»)
«Žalo dievča, žalo trávu» («Una noia segant la gespa»)
«Ach, není tu» («Ah! Ja no hi és»)
«Ej, mám ja kóna faku» («Ah! Tinc un cavallet»)
- Vítězslav Novák**
(1870-1949) *Cants d'amor melangiosos, op. 38*
«V svět přišla láska» («L'amor vingué al món»)
«Je láska jako hvězda» («L'amor és com un estel»)
«Kdy láska přilétá» («Quan vola l'amor cap aquí?»)
«O, lásky moře bezdné»
(«Oh! Mar insondable de l'amor»)
- Gustav Mahler**
(1860-1911) *Lieder eines fahrenden Gesellen*
«Wenn mein Schatz Hochzeit macht»
«Ging heut' morgen über's Feld»
«Ich hab' ein glühend' Messer»
«Die zwei blauen Augen»
- Antonín Dvořák**
Cants d'amor, op. 83
«Ó, naší lásce nekvete to vytoužené štěstí»
(«L'amor no ens durà la felicitat anhelada»)
«V tak mnohém srdci mrtvo jest»
(«La mort nia en molts cors humans»)
«Kol domu se ted potácím»
(«Al voltant de la casa ara faig tentines»)
«Já vím, že sladke nadějí tě smím přec milova»
(«Sé que tinc la dolça esperança d'estimar-te»)
«Nad krajem vevodi lehky spanek»
(«Damunt la terra regna un lleu repòs»)
«Zde v lese u potoka ja stojím sam a sam»
(«M'entotsolo al bosc prop del riu»)
«V té sladké moci očí tvych»
(«En el dolç poder dels teus ulls»)
«O, duse draha, jedinka»
(«Ànima meva, únic amor meu»)

Gran Teatre del Liceu

Dvořák

Dvořák

En ocasió del centenari de la seva mort

Solista

Dagmar Pecková, mezzosoprano

Piano

Irwin Gage

Amb el suport de

Temporada 2004-2005

Foyer del Gran Teatre del Liceu

Dimarts, 30 de novembre, 20.30 h

Sota el signe de l'amor

Antonín Dvořák

A la fi del 1886, després de l'èxit de *Santa Liudmila* al Festival de Leeds, **Antonín Dvořák** (1841-1904) té clar que «en tant que artista digne d'aquest nom», no es pot dedicar a compondre només cançonetes, danses i peces per a piano. Però això és el que li demana el seu editor berlinès Simrock, que fa temps que vol una nova tongada de danses esclaves. Finalment obtingué el compromís del compositor de fer aquell estiu de 1886 la segona sèrie de *Dances esclaves* i unes quantes cançons «im Volkston». Dvořák escriu les danses i aquestes quatre petites meravelles musicals sobre textos populars txecs i eslovacs. En aquestes quatre cançons, s'hi respira la recerca de pau i senzillesa després dels traïts i els viatges. Potser això mateix el predisposà a la rememoració del passat i a la nostàlgia d'aquell amor de joventut, quan va tenir com a alumna aquella noia de qui es va enamorar: Josefina Cernáková. Rescata, doncs, *Els xiprers*, de 1865, i de les divuit cançons n'arranja dotze per a quartet de corda i ho envia a Simrock com a «regal de Nadal» el 1887. Després d'un cicle de quatre cançons d'un romanticisme tou, Dvořák torna a rescatar material del 1865 i revisa i enllesteix vuit cançons de les dotze del darrer arranjament i els dona el títol *Cants d'amor*, op. 83, amb el seu culte a aquell amor perdut com a fil conductor. Els textos continuen sent de Gustav Pfeleger-Moravsky, i s'hi barregen natura, amor i melangia.

L'amor és també el tema de l'*opus* 38 de **Vítězslav Novák** (1870-1949), alumne entre els preferits de Dvořák. El 1896 passà un temps a l'Eslovàquia moraviana i això li féu assolir una nova profunditat

emotiva. D'aquí, en sortiren de mica en mica cicles de cançons i balades populars, la *Suite eslovaca*, la *Sonata heroica per a piano*, i més tard encara, el 1906, els *Cants d'amor melangiosos*, op. 38 en la versió amb piano, tot i que de seguida els orquestrà i en aquesta forma s'estrenaren el febrer de 1907. El cicle, més diàfan i reposat que els anteriors, i com deia l'autor, amb una «melangia en to major», es basa en textos de Vrchlický, Borescky i Jan Neruda, dels quals es desprèn que l'amor és una espècie rara, però que ningú és capaç de resistir.

Lieder eines fahrenden Gesellen de **Gustav Mahler** (1860-1911) formen part dels cicles de joventut. També estan dictats pels impulsos de l'amor, concretament per la relació de Mahler amb la cantant Johanna Richter, però el sentiment que hi predomina és el de la ruptura. De 1884 probablement en la versió amb piano, de moment quedaren apartats davant l'empresa més ambiciosa de bastir la *Simfonia núm. 1*, on foren incorporats alguns temes sencers de les cançons; d'aquí ve que de seguida Mahler en donés una versió definitivament orquestrada abans de permetre l'edició de la versió amb piano: ambdues aparegueren el 1897, tot i que la versió orquestral ja s'havia estrenat a Berlín el 1896. No fou fins al 1904 que Mahler en donà una segona versió amb piano i n'establí la forma en què es presenta aquest vespre.

JAUME CREUS